

GENER

Participants: Aina, Sílvia, Gustavo, Maria, Jose, Helena, Aina, Marta, Marta, Kapila, Berta, Artur, Paula, Berta.

Ens presentem cadascú, som molts i per començar ens expliquen un tastet de que és la Pedagogia Sistèmica: tècniques per acompanyar a l'infant a agafar el seu lloc, prendre la força del sistema, veure la seva família. A vegades ens despistem, la sistèmica ens ajuda a tornar-nos a posar al nostre lloc, a tornar a treballar des del cor. No l'ajudem si quan el mirem estem jutjant la seva família. Aquesta pedagogia és inclusiva, ho prenem tot del nen, el que va faltar i el que hi ha. Es una pedagoga que suma.

Una participant explica sobre una experiència en l'àmbit del taller dels poemes, ha pogut veure la importància de donar el lloc a cada nen i aprofitar allò que potser es veu "negatiu" de l'infant. Seguidament es comenta que per parlar amb els infants podem fer-ho recordant que tots hem estat infants. L'aprenentatge sempre és mutu entre l'infant i l'adult.

Sobre el tema de la relació amb la família...: "Com puc veure en bons ulls allò que el pare ha decidit de fer?" L'infant a qui te més lleialtat és als pares, l'infant te un vincle- deute sagrat. Una possibilitat és reconeixent els pares i alhora podent dir la pròpia opinió. La pedagogia sistèmica no és conformar-me sinó buscar nous mecanismes per tirar endavant.

Mirar amb amor al pare també li estic sostenint, és una manera també d'acompanyar els pares i poder veure el seu patiment.

Segueixen sorgint dubtes al voltant de la relació amb els pares: "Eduquem als pares?" "De quin manera puc fer veure a la família altres possibilitats?" Si jo miro amb mals ulls als pares, el nen mai em podrà mirar amb bons ulls. Això té relació amb allò que ja s'ha dit sobre la lleialtat que l'infant té cap als seus pares. Quan dones informació als pares ja obres el camp de visió, ja estàs col·laborant amb aquest canvi. Sobretot és important ser respectuós.

Ha nascut en aquest café molts temes de societat, moltes crítiques, per concretar, i ja que la sistèmica procura treballar sobre allò real, anirem a parlar sobre la família.

Hi ha tres ordres de l'amor i cinc ordres de l'ajuda (ítems que han de succeir per que es pugui donar una relació d'ajuda constructiva).- Com per exemple *acompanyar des de veure que l'altre es gran* (entendre que la mestra no és la mama de la mare del nen), *conèixer nosaltres quin es el nostre lloc a la família*, així podrem estar ubicats a la pròpia família (sovint puc caure en els meus propis paranys i que allò que esta passant ho estigui llegint com a propi).

"Com es que des de la sistèmica es parla tant d'ordre?" ja que cadascú te una funció, no n'hi ha una més que l'altre. Quan parlem d'ordre no hi ha judici, ni esta millor ni pitjor, no hi ha comparació, hi ha un lloc per cada cosa.

Cinc ordres de l'ajuda:

- "Uno solo da lo que tiene".
- "Uno se somete a la circunstancia y solo se intermete en cuanto puede"
- "transferencia- contratransferència- l'ajudador es posa com a pare"

- “Mirar i reconèixer a l’altre persona”. L’altre te la clau de les solucions
- “Ajuntar el que abans estava separat.” El ajudador obre el cor per l’altre. El que s’ha reconciliat dintre del seu cor també es pot reconciliar en l’altre.

Tenir ganes de coneixe’t es important. Tenir una actitud observadora cap a un mateix...